

סיפורי סבתא (וסבא)

סיון מעריצה את ההומור של סבתא חנה, אמיר הלך לפוליטיקה בדרכי סבו שלמה, קרן עושה קניות בסטייל עם סבתא גאולה, והנכדים של מרטה אומרים עליה שהיא "כאילו צעירה". ארבעה סיפורים על ארבעה דיירים מ"אחוזת ראשונים"

"מה שכיף אצל סבתא זה שתמיד היא מסכימה כשאמא ואבא לא מרשים"

כשנכנסים לבית של **מרטה דגן** (71), אפשר לטעות ולחשוב שמדובר בדירת סטודנטים. ככה זה כשהדירה מרוהטת ומעוצבת בסגנון צעיר, צבעוני ומודרני. מרטה שימשה עד לא מזמן כעורכת דין בתחום נדל"ן מסחרי וכיום היא מנחת קבוצות, מאמנת, פעילה ואנרגטית. בקיצור, לא נחה לרגע. לדבריה, היא גם לא סבתא רגילה שעומדת במטבח ומבשלת: "מעולם לא הייתי בשלנית, אלא אני יותר סבתא של פרויקטים. אם צריך להסיע את הנכדים, להביא אותם, לשמור עליהם ושאר משימות אני מתייצבת מיד. תכל'ס, אני לא גידר לתי ממש את הילדים, חמותי גידלה אותם. בין מגוון הפעילויות אני מוצאת גם היום זמן לעיסוק בספורט, אני שוחה כמה בריכות ביום, מעבירה סדנאות להעצמה נשית ותקשורת בין אישית, וכל רגע שלי מנוצל לטובת עשייה כזו או אחרת".

הנכדים רן (8) אוהד (10) ומאיה (9), דווקא נהנים מהמשימתיות של סבתא מרטה.
רן: "אני אוהב שסבתא מכינה לי שוקו. אני לא צריך לזנוז כי היא מביאה לי את השוקו עד הסלון".
אוהד: "אותי סבתא לוקחת מבית הספר ואנחנו הולכים ישר למי קרונלדס".
מאיה: "מה שכיף אצל סבתא זה שתמיד היא מסכימה, גם כשאמא ואבא לא מרשים לעשות כל מיני דברים".
רן: "תסתכלי איזו תספורת יפה יש לסבתא שלי. חמודה כזאת, נכון שזו תספורת צעירה?".
אוהד: "סבתא שלי אוהבת דברים של איקאה. יש לה תכונות צעיי-רות כאלה. היא כאילו צעירה. הכול אצלה שקט ומרגיע".
רן: "גם סבא הוא הכי טוב. הוא תמיד מרים אותי".
מרטה: "סבא אבי נפרד מסבתא מרתה לפני כשנה, אך מערכת היחסים בנינו מצוינת, מפרגנת ומלאה אהבה. כשסבא מגיע למרכז מביתו שבצפון הוא לוקח את הנכדים לסינמה סיטי, מצחיק אותם ומי שתולל איתם".

מאת אלעד חיימוביץ'
ציולומים אילנית תורג'מן

סיפורי סבתא (וסבא)

"כל החברים מתלהבים מהסבתא הקולית שיש לי"

כשפוגשים במבט ראשון את בנות משפחת דרור - **סבתא גאולה** (75), הבת תמי לוי והנכדות מור וקרן (27, 24), מבינים מיד כי מדובר ב"פאשנסטיות" שהאהבה לאופנה וחוש האסתטיקה זורמים להן בעורקים. לכן, המקום הטבעי ביותר עבורן להצטלם היה בחנות בגדים אופנתית שבה הן נוהגות לבקר.

"כל החברים שלי מתלהבים מהסבתא הקולית שיש לי. יש לה ראש צעיר ומגניב", אומרת בהתלהבות הנכדה קרן. "סבתא שלי מעודכנת אופנתית והכי כיף להסתובב איתה בקניון כי כשאימא לא מאשרת לי למשל בגד מסוים, מבט אחד לסבתא והיא מתרצה וקונה".

עד לפני שנים ספורות התגוררה סבתא גאולה באותו בניין עם הנ"כדות, במשך למעלה מ-20 שנה. "כל בוקר היינו יורדות לבית של סבתא ופותחות את הבוקר עם חצי אשכולית ומעליה סוכר", נזכרת קרן. "סבא שלי נפטר לפני שנים ספורות והוא היה איש מיוחד, איש מוסר. אחד הרברים שאזכור לנצח זו האהבה הגדולה והכבוד ההדדי שהיו ביניהם. עד יומו האחרון סבא היה מסתכל על סבתא כאילו הם נפגשו לראשונה. זו אהבה שמעוררת הערצה ממש. לסבא שלי גם היה חוש הומור מעולה עם המון בדיחות. והוא גם היה חתיך, נכון סבתא?". אחרי קבלת האישור, קרן ממשיכה: "סבתא שלי היא אישה סופר חזקה, אופטימית, לוחמנית וכמוכן מעודכנת אופנתית. היא יותר מתוקתקת מאימא וממני".

זה הרגע שבו קרן חושפת את הלק שמצריך תיקונים בהשוואה לסבתא גאולה, אלא שאז הסבתא מתערבת בשיחה ואומרת: "קרן מעוררת השראה בכך שהיא יודעת לאן מועדות פניה והיא מכוונת מטרות. הדבר בולט יותר ככל שהיא מתבגרת". קרן: "סבתא שלי מבינה בכול ולכן אני גם משתפת אותה בכל נושא ועניין. כמו שאימא מדברת עם סבתא על הכול, כך גם אני משתפת את שתיהן. הן כל עולמי".

סיפורי סבתא (וסבא)

"סבא הוא עמוד התווך של המשפחה"

כשמתבוננים מהצר על **שלמה כוכבי** (85) ונכדו אמיר (35), מבינים מייד כי מדובר בקשר מיוחד שטומן בחובו אהבה, חברות, כבוד הרדי, דאגה והערכה. במהלך כל השיחה הם רואים לקשר עין, לטפוחה על השכם ולחיבוק בין משפט למשפט.

שלמה כוכבי, איש פעיל ונמרץ, שימש כיו"ר נציגות 'אחוות ראשון נים' מיום הקמתה וכחבר מועצה בראשון לציון - אז נחשב לחבר המועצה המבוגר ביותר בארץ. נכדו אמיר הלך בדרכו והוא משמש כיום כחבר מועצת הור השרון וזו הקרנציה השניה, לאחר שכבר בגיל 27 הקים רשימה עצמאית ונבחר למועצה. עוד לתחילת השנה הנוכחית שימש כסגן ראש העירייה. עוד משותף לשניים העבר הצבאי, שכן אמיר הוא סרן במילואים בחיל השיריון, אביו נפתלי השתחרר מהחיל כרב סרן וסבא שלמה היה סגן אלוף והשתחרר ב-1974.

"גם השיריון נשאר במשפחה", מציין בחיך אמיר, אחד מבין שמונה נכדים ו-13 נינים של שלמה, כאשר הנינה הגדולה ביותר היא יובל בת ה-11 והקטנה ביותר היא אופיר - בתו בת השנה של אמיר.

אמיר: "סבא ניהל במשך שנים את בית החולים 'אסף הרופא' ואף זכה על תפקודו בפרס 'קפלן', אבל אני זוכר במיוחד איך כל פעם שביקרנו הוא היה עושה לנו סיוע כדי שנראה מה השתנה. בסיורים הללו הוא הכיר לנו את הצוות, מהפקיד הזוטר ועד לרופאה הבכירה, ותמיד ידע מי הם ומה הסיפור שלהם למרות שזה היה בית חולים ענק. ממנו למדתי כמה זה חשוב להקשיב באמת לבן אדם שעומד מולך".

בשנים האחרונות נאלץ שלמה להתמודד עם מחלתו שלו, של בנו ובנותיו, וגם עם פטירתה של אשתו האהובה ציפורה ז"ל. "הקושי הגדול היה כשנודע לי שגם אמיר חלה בסרטן", הוא אומר. "חשתי מעין אשמה, כמשפט הידוע: אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה. יחד עם זאת ידעתי שאסור לי לשקוע בדיכאון ובזמן מחלתו בילינו לא מעט ביחד".

"הרבה יותר קשה לראות את אבא וסבא חולים מלהיות חולה בעצמך", מוסיף אמיר על השנה הקשה בחייהם המשפחתיים, שנה אותה ניצחו ביחד. "היה משהו משעשע בקבוצת התמיכה הצמודה שנוצרה בבית. ההומור השחור חגג".

"סבא וסבתא הם מהדור שהקים את המדינה כמו ידיו, בצניעות ובלי שמץ של גאווה. סבא הוא מקור בלתי נדלה לחובב היסטוריה כמוני. בסביבות גיל 16 עשיתי עבודה בבית הספר על התנועה הרדיקלית בראי הדורות. סבא, שבא מהצר השני של המגרש הפוליטי, הכיר לי את חברו יחיאל קרישאי שבתורו הפגיש אותי עם יצחק שמיר. זה יצר עבורי דה לא רעה. בכלל, שיחות אצל סבא וסבתא תמיד היו סביב מעורבות ציבורית וכדורגל".

בשלב זה שלמה מתערב ואומר: "תמיד אהבתי את הפועל חיפה ואמיד עשה לי דווקא ואהר את מכבי חיפה, אבל לימים התקרננו עד שלבסוף בזכותו התחלתי גם אני לחבב את מכבי חיפה. שנינו קצת עצובים על כך היום. שנינו גם אוהדים את קבוצת ליברפול. אחרי כל משחק שמשהו דר בטלוויזיה אנחנו נוהגים לדבר, ואם לא אז לפחות לשלוח אהר לשני ווטסאפ ולהתערכך".

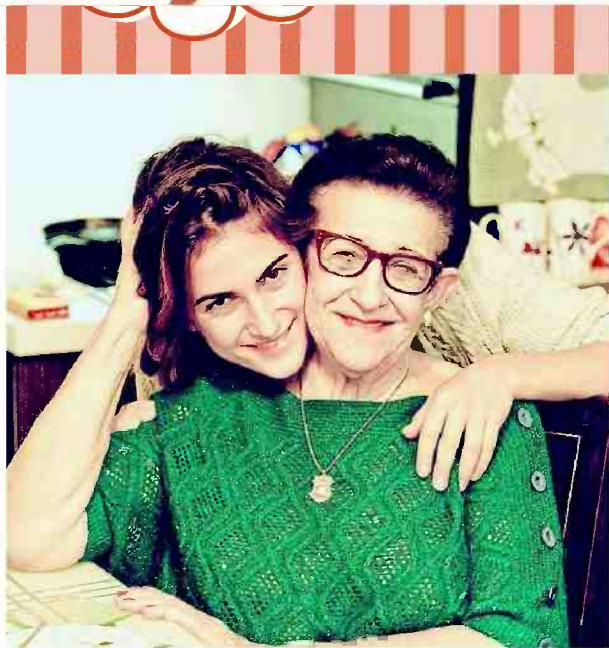
איזו השראה אתם שואבים האחד מהשני?

שלמה: "הוא כרגע מצטנע, אבל אני אומר לך שלנכד שלי יש יכולות רבות. הוא ייסר את המפלגה שלו במועצת העיר לכו, עשה את הקמפיין ונבחר למועצה בלי כסף גדול כבר בגיל צעיר, כשהיה פחות מוכה. הוא פעל ופועל ברצינות ובהתנדבות כבר קרנציה שנייה למען התושבים שלו, מתוך אכפתיות ואהבה לעיר. הוא גם מעורב מאוד בדברים שקורים לעם היהודי בתפוצות ואפילו לא מוזמן חזר ממשלחת מנהיגות צעידה בהזמנת משרד החוץ האמריקאי".

אמיר: "סבא הוא השראה עבורי מבחינת הרצינות שבה הוא לוקח את הדברים, שיקול הרעת, החשיבה וגם מבחינת יכולת ההתאמה שלו למי צב. סבא וסבתא היו זוג למופת. סבא הוא עמוד התווך של המשפחה וסבתא הייתה המעטפת שהחזיקה את הכל ביחד שניהם היו אנשי קריירה בעידן בו זה לא היה מקובל, כשסבתא יודעת לאזן גם את המשפחה ולקשור את הקצוות עם אהבה וחיך ומטעמים. כשסבתא נפטרה סבא צמח מהכאב ולגמרי נכנס גם לתפקיד שלה. אז הוא אומנם לא מבשל כמוה, אבל בזכותו כולנו נפגשים הרבה יותר".

סיפורי סבתא (וסבא)

"הסבתא הכי מצחיקה בעולם"

לחנה מלר (78) שתי נכרות - סיון ומאי - שאותן היא מכנה "צילי וגילי". כשפוגשים את סבתא מלר בטוחים שחנה לסלאו קיבלה את ההשראה של הפולנייה ממנה, ולא רק בגלל המבטא הפולני שמד עלה חיוך, אלא גם בזכות האנרגיות שיכולות בקלות להדליק טורביינות בהפסקת החשמל הבאה. מלר היא מהסבתות שלוקחות את החיים בהומור והיא ידועה ב"אחוזות ראשונים" כסטנדראפסטית שמצליחה להצחיק גם את הנכרות ואת החברים שלהן.

במפגש שנערך עם נכרותה סיון דקל (26), סטודנטית למנהל עסקים, דואגת חנה להבהיר לצלמת מי שולט בעניינים. "תעשי טובה, צלמי אותי בשיפוע, ככה אני יוצאת יותר יפה", היא אומרת ומוסיפה בחיך: "היא (הצלמת) חשבה שבאה לראות אלטעזאכן ואז רואה ומגלה שיש פה חיים". זה הרגע שכל מי שנמצא בחדר כבר מתפוצץ מצחוק.

בזמן שחנה והנכדה מכינות בלינצ'סים וסלט פירות, סיון אומרת: "בכל שבת אחותי ואני מגיעות לבקר את סבתא. אין יום שאנחנו לא מדברות לפחות פעם ביום בטלפון ומעדכנת אותה במה שקורה. עד לפני שהיא עברה לפה גרנו ממש ברחוב סמוך אליה כך שלא הייתה לנו הזדמנות להתגעגע".

חנה: "הייתי גננת, כך שסיון ואחותה גם היו אצלי בגן הילדים".
סיון: "סבתא עושה את הממולאים הכי טעימים, גפילטע פיש, חריימה בשישי שאין לו מתחרים, קורקבנים, עוף בתנור. באמת אין על האוכל של סבתא".

יש גם בילויים משותפים?

"אנחנו מבלות יחד ויוצאות הרבה להצגות. בפעם האחרונה סבתא לקחה אותי להצגה 'גברתי הנאוה'. חוץ מזה לסבתא יש חבר".
חנה מחייכת ומשתפת שהיא והחבר אוהבים ללכת למסעדות: "היינו ב'זקן והים', ב'נאפיס'. יש להם מרק רגל מומלץ".

סיון: "סבתא תמיד מסמר המסיבה בכל מקום שאליו אנו מגיעים. את צריכה לראות אותה מצחיקה פה את כל הדיירים".

חנה: "שילמתי מספיק לדיור מוגן כדי שיתחילו להצחיק אותי".

איזה מקור השראה אתן לוקחות אחת מהשנייה?

סיון: "אני מנסה לאמץ את האופטימיות הקיימת בסבתא, את חוש ההומור והקלילות".

חנה: "אני מעריכה את כושר ההתמדה של סיון. מאז שאני מכירה אותה כילדה, כל מה שהיא החליטה ורצתה להגשים ולעשות היא עשתה. לא כמוני, כשבכל יום מחדש אני מבטיחה לעצמי לקום מוקדם, לעשות ספורט ולא להתכרבל במיטה ולמשוך עוד שעה ועוד שעה. ער שאני כבר זזה חדר הכושר נסגר".